

ΝΕΥΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΛΙΘΟΣΤΡΩΤΑ

— 'Επήγες ποτέ σου στη Σμύρνη; 'Όχι, είπες; Αί λοιπόν, φίλε μου, εγώ να μην πᾶς, αφού είσαι τόσον νευροπαθής...

— Δεν εσυλλογίσθηκα ποτέ μου να πάγω! άπήντησα εγώ.

— Δεν θά περάσει πολλές καιρές και θ' άποφασίσω να φύγω από τὰς 'Αθήνας. εξηκολούθησεν έκείνος, ένθ' τὸ βλέμμα του εξηγειούτο και η ζωή του έγένετο δραματικώτερα, όπως λέγουν τὰ μυθιστορήματα. Είπε ώραία πόλις ή Σμύρνη. Δεν έχει σκόνη και όταν βρέχη δεν λασπώνου πολύ οι δρόμοι της. 'Αλλοίμονον όμως αν θελήσης να κάμης επιπέψεις με τὸ άμάξι. 'Ακριβώτατα τὰ άμάξια και έκτός τούτου τα άλογά των διαρκώς γλιστρούν και πέφτουν, πέφτουν, πέφτουν... μ' όλα τὰ τακούνια που έχουν στα πέταλά των.

— Στα πέταλά των;

— Ναι, περᾶξενό σου φαίνεται. Τακούνια διπλά, κάθε άλογο και όκτώ τακούνια, ή μάλλον γάντζους, διά να μη γλιστρούν στα περίφημα λιθοστρωτά γλιστρούν όμως. Δι' αυτό εφευρέθη στη Σμύρνη, όπου δεν υπάρχουν ιδιοστρωτῆρες, ένα νέον επάγγελμα: οι λιθοξόοι των δρόμων...

— Οι λιθοξόοι των δρόμων;

— Γεμάτος... 'Ανθρωποι καθήμενοι σταυροπόδι καταμεσῆς τῶν δρόμων και με τήν σμίλην και τήν σφύρα του λιθοξόου στα χέρια, χαράττοντες και νομικές κοίλας γραμμάς, έριζοντίους και καθέτους και διαγωνίους: πᾶνω εἰς τὰς ώρας πλάκας τῆς Νεοπόλεως που εἶνε στρωμένοι οι κεντρικοί δρόμοι, διά να μη γλιστρούν τὰ ζώα και οι άνθρωποι άκόμη. 'Αλλ' οι τροχοί των άμαξίων και οι σάλες των διαβατῶν που σβείρουνται, αλλά και σβείρουν, ίσοπεδώνουν τὰς πλάκας διαρκώς και διαρκώς έχουν δουλειά οι λιθοξόοι...

— Και θά κάλουν εκεί πολύν κρότον τὰ άμάξια, αἱ;

— 'Υπέρχταν ποτέ εμπρός σου συντάγματα πυροβολικού με τὰ σκευοφόρα των έν τροχασμῶ; 'Εξεφύρτωσαν ποτέ σίερα κάτω από τὸ παράθυρό σου; 'Ετσιεἶς; γὰ να σωθῆς από κάβρον από ρυτιῆρας ελαύνον έν ν ίόν σου; Σέ εξάφνισεν έμβροντία βαρελιότων; 'Όλα αυτά φίλε μου, εἶνε τίποτε εμπρός στον χαλασμόν Κυρ ου που κινει ένα και μόνον άμάξι όταν περνᾶ επάνω σε δρόμον πλακοστρωμένον, όπως στη Σμύρνη. Και όμως ή Σμύρνη δεν έχει ούτε τὸ έν δέκατον των άμαξίων τῆς 'Αθήνας, μ' όλον τὸν διπλάσιον πληθυσμόν της... 'Εκτός τούτου οι τσαγκάρηδες όλοι των 'Αθηνῶν θά γείνουں πάμπλουτοι, ένθ' οι άμαξιάδες θά γείνουں δήμιοι των νεύρων μας και των υπάρξεών μας, χωρίς να υπάρχει έλπις ότι θά φτωχύνου και αυτοί...

νουργιαν εμπήκεις εκεί μέσα; Πιές μου, πές μου.

'Ιακωβέλα,

'Η Πανθέα είχε βάλει προκήρυξι ζητούσα μίαν νέαν κομμώτριαν ή όποία να τῆς κτενίσῃ τὰ μαλλιά με νέον τρόπον. Διότι άηδίατεν όλους τούς γνωστούς τρόπους. 'Εμαθα αυτό και προσεφέρθην εἰς μίαν υπηρέτριαν τῆς εἰς τήν όποιαν εξεθείασα τήν επιδεξιότητά μου. Και προσεκληθήην να δώσω δείγματα τῆς τέχνης μου. 'Η Νέρισα με έπερίμενε μετά σε μίαν γόνδολα. 'Όταν ανέβηκα εἰς τὸν Πουκένταυρον έτρεμα σαν τὸ φύλλο.

Γραδειίγα.

'Εκείνος ήτο εκεί; Τον είδες;

'Ιακωβέλα.

'Ητο εκεί. 'Ανέπνεε τὰ φιαλίδια των άρωμάτων γιά να μελυσθῆ. 'Όταν με είδε μπροστά τῆς ή Πανθέα τὸ εἶπε μισογελαστή και μισοσκυθρωπή: «Νά μία προσέτι ή όποία δεν έχει παρὰ τὰ δύο της χέρια: 'Α!, δός μου γιά τήν τοαλέτταν μου μίαν μινράν σκιάβα που να έχη έκαστὸ δάκτυλα εὐλύγιστα και επιδέξια!» 'Εγὼ έτρεμα. Μ' έκύτταζεν έκείνος άκένως.

Γραδεινίγα

Πῶς ήτο τὸ πρόσωπόν του;

Τὸν ήτένισα άπορῶν.

— Δεν σε έννοῶ, εἶπα. Τι έχουν αἱ 'Αθήναι με τήν Σμύρνην, οι τσαγκάρηδες και τὰ άμάξια, οι άμαξιάδες και οι δήμιοι;...

— Δεν μ' έννοεἶς, τυχλίτωρε; - εφώναξε με ταβουλάρειον στόμφρον. Διάβατε λοιπόν αυτό!

Και μου έτεινε μίαν 'Αθηναϊκὴν έφημερίδα ή όποία έγραφε τήν εξῆς εἰδησιν, που μ' έκαμε να σέπωμαι περι μεταναστεύσεως εἰς τήν Νάτιον 'Αφρικῆν:

«'Απεφασίσθη υπό του ύπουργείου ή λιθοστρωσε των οδῶν τῆς πρωτεύουσῆς. Πρῶτον θά γίνη τμηματικῆ στρώσις έκ κυβολίθων γρανίτου, προσεχομένου έκ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Αἱ έργασίαι θά αρχίσουν από τῆς πλατείας Συντάγματος μέχρι τῆς παρόδου του 'Οφθαλματρείου».

Νεύτων Νευρίδης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον των 'Εφημερίδων και εἰς τὰ κιάσκια των πλατειῶν Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνικῆς Τραπεζῆς και Βουλῆς.

Ψιλικὰ

νεωτερισμοί, χίλια δυὸ πράγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Εμπορος

9 - 'Οδὸς Εὐαγγελιστρίας-9

ΣΤΗ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

Ένα μόνον καλλιτεχνικὸν έργαστάσιον γυναικείων καπέλλων και μία μόνον πλουσιωπάτη αποθήκη πτερωδῶν ύπόρχει—τὸ κατάστημα του κα...

Π. ΚΡΗΣΤΟΓΛΙΑ

Advertisement for EMMANOYHΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΜΠΟΡΟΣ, 38 - ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΟΛΕΩΣ - 38. Includes details about jewelry and watchmaking.

Δεκαπενθήμερον επιστημονικὸν και καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ίδρυται: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ Εἰς τήν «Κριτικὴν»
» έξάμηνος » 6 Ρ συνεργάζονται οι καλ-
» τρίμηνος » 4 Ι λίτεροι λόγιαι κ' επι-
στημονες, Ιδικοί μας και
έξνοι.
Διὰ τὸ έξωτερικόν Διὰ πᾶσαν αίτησιν:
Συνδρ. έτησία 40 χρ. 18 Κ Διὰ τὸν «Κριτικὸν»
» έξάμηνος » 6 Η Διὰ τὸν «Κριτικὸν»
» τρίμηνος » 4 Η Διὰ τὸν «Κριτικὸν»

'Η «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον των μετριοι τοῦδε έκδοθέντων περιοδικῶν

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

18 - Οδὸς Εὐαγγελιστρίας - 18

Γυναικεία καπέλλα. Τιμαὶ συγκαταβατικά. Γούστο Παρισιανὸ Εἰδικότης

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η «ΜΕΛΙΣΣΑ»

Παρά τὸν ναὸν τῆς Χουδοσηπλαιωτίσσης. Οἰκιακὴ κουζίνα.—Καθαροσύνης.—Ψάνια.—Ρετινάτο θαυμάσιο

Και με διευθυντήν τὸν εὐγενέστατον

ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

'ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ, ΜΗΝ ΑΙ'Ν ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ 'Εκδιδόμενον έν 'Αθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: 'Οδὸς Πινακῶτων 22 Α.

Εἰκόνας έξόχων καλλιτεχνιῶν

'Ιακωβέλα

'Ω! πολὺ ώραίον.

('Γ Γραδεινίγα γυρίζει τήν κεφαλήν πρὸς τὰ όπισω ὡσει πληγεῖται εἰς τήν καρδίαν. Τὸ χέρι τῆς άπλώνει πρὸς τὰς γυναικῆς τῆς, ένθ' ή Λουκρεῖτις έννοήσασα τι ζητεῖ τῆς δίδει μίαν καρφῖδα. 'Η δόγισσα τρυπᾶ τὸ έμοίωμα τὸ κατάρροτον από καρφῖδας)

Γραδεινίγα

Σέ έρωτῶ πῶς ήτο τὸ πρόσωπόν του; 'Ήρεμον, άφροντι;

'Ιακωβέλα

'Εφαίνετο ότι εἶχε στὰ βλεφάρά του μίαν κτηφῆ σκέψιν. Τὰ μάτια του ήσαν ζωηρά και όλίγον σκυθρωπά.

Γραδεινίγα

'Αλλ' ὠμίλει;

'Ιακωβέλα

'Όχι, δεν ὠμίλει. 'Εφρινετο άφρημένως 'Αφού έπαυσε να με κυττάξῃ έβγαλε από τήν θήκην ένα μαχαῖρι τὸ όποιον εἶχε στην ζώντην του και έβούτηξε τήν αἰχμήν του εἰς τὰ φιαλίδια διά να τήν άρωματίσῃ ή τήν δηλητηριάσῃ, δεν εἰξεύρω τί από τὰ δύο. 'Εγὼ έτρεμα ένθ' έβλεπα τούς βαρεῖς πλοκάμους. Τὰ χέρια μου μέσα σε 'κεινο τὸ μεγάλο χρυσὸ δάσος ήσαν σαν δύο φύλλα χαμένα. 'Αλλά τί κάνεις, αλλά τί κάνεις; μου έλεγεν ή Πανθέα

και μέσα στην φωνήν τῆς έβραζεν ή όργή. Τότε αἰφνιδίως ή τόλμη μου ήλθε και έν ριπῆ οφθαλμοῦ γρηγορη σαν ταχυδακτυλουργός, έκοβα, έκρυβα, έπειτα άλλην σκέψιν δεν εἶχα παρὰ να φύγω. Τὰ χέρια μου έμειναν σχεδόν ακίνητα. Και ή όργή τῆς εξέσπασε επάνω μου τρομερά Μ' έδιώξαν, μ' εκυνήγησαν, μ' εκτύπησαν... Μία δούλα από τήν Κύπρον ήθελε να με σκοτώσῃ... ένα; σκλαβοῦνος έρέθιζεν έναντίον μου τὰ λαγωνικά του...

Νερίδσα κλαίουςα

'Α! γαληνοτάτη, δεν εἰξεύρω πῶς κατώρθωσε να ξεφύγῃ... 'Όλο τὸ κορμί τῆς εἶναι μωλωπισμένο από τὰ κτυπήματα, εἶναι όλη πληγωμένη: στὰ χέρια, στοὺς ὤμους, στὸ στῆθος.

Γραδεινίγα πρὸς τήν Νερίσσαν

Πήγαινε, φέρε τήν, δέσε τήν. Ζήτησε από τήν Πεντέλαν τὸν βάλσαμον... Πεντέλα! Πεντέλα!

Πεντέλα από ψηλῆ

'Η φωτιὰ πλησιάζει· έρχεται στὸ ρεῦμα· όλη ή όχθη φωτίζεται από αὐτήν... Οι βάρκες τήν ακολουθοῦν, τήν τριγυρίζουν, σφιγμένες, άπειρες... Μεγάλος θόρυβος!...

(*Επειται τὸ τέλος)